

[Hanne Andersen]

ning. Forslagets mål – at sikre alle familier med børn under 10 år ret til at passe deres børn, når de er syge – er vigtigt og rigtigt, også ud over den første dag. Det skal naturligvis ikke skade dem, der har denne ret i forvejen, nogle endog en ret, der er bedre, end dette forslag foreslår. Det er naturligvis en selvfølge, at disse goder forbliver uændrede. Men retten til åbenlyst at passe eget sygt barn skal sikres alle. Børnefamilier med to forældre kan dele 20 dage og dele disse dage ligeligt, det lægger vi fortsat meget vægt på, mens den enlige forsørger får 20 dage til at passe det syge barn.

Det er vigtigt endnu en gang at sige, at børn skal kunne ses og høres på arbejdsmarkedet. I sommerens løb er der talt meget om børnefamilierne, og alle, der har været med i debatten, har lagt vægt på, at det er vigtigt, at der gøres noget.

Beslutningsforslaget peger på et åbenbart problem, som alle med småbørn kender. De kender bekymringen for barnet, bekymringen for arbejdet og den nødløgn, der bruges for at tage hånd om barnet for barnets skyld og for ens egen trygheds skyld. De ved også, at pasningsproblemet er deres og deres alene, og det er i hvert fald helt urimeligt. Ved førstebehandlingen i maj måned var der flertal for, at dette spørgsmål løses ved lovgivning. Det var et stort skridt på vejen, det var et væsentligt skridt videre.

Der har været talt meget om at give inspiration til kommunerne, lave kataloger med utraditionelle pasningsordninger, så problemer kan løses for de forældre, der ikke har dette gode i deres overenskomst. Men det vil kun være ord. F.eks. er et kommunalt korps af venlige og villige pensionister eller unge ikke anvendeligt i denne sammenhæng. Trykthed er et væsentligt element, og det forudsætter, at man har kendskab til den, der skal yde omsorgen. Der er forskel på venlige korps, når det gælder hus- og havehjælp, og når det gælder børn. Børn og haver er ikke det samme, selv om begge skal gødes for at gro.

Mange kommuner har også gode ideer, når det gælder tilbud til børnefamilier, vel at mærke de kommuner, der ønsker at gøre noget for børnefamilierne. Det er de samme, der som oftest ønsker at gøre noget for de ældre, for fritidslivet og mange andre ting. Selv de kommuner, der har flot fantasi og

god vilje, bremses imidlertid gang på gang af indgreb i deres økonomi.

Derfor var det heller ikke underligt, at ordførere ved førstebehandlingen i maj måned 1986 var fremme med – og argumentet blev også brugt i sommerens debat – at det børnetilskud på 5.000 kr., som skattereformen giver børnefamilierne, bl.a. kan bruges til at købe sig frihed til at passe et barn, der er sygt. For det første tror jeg ikke, at arbejdsgiverne synes, det er en god idé, og for det andet er det børnetilskud efterhånden brugt som alibi for alt mellem himmel og jord, også enorme forhøjelser af institutions-taksterne, så børnetilskuddet er allerede brugt; det går ikke en gang til.

Mange har interesse for børn. Forhåbentlig er der også mange, der har omsorg for dem. Ingen af os kan formentlig acceptere, at børn unødigt indlægges på sygehus eller lades alene hjemme, fordi ingen har tid til at passe dem under deres sygdom på grund af en lang arbejdsdag.

Socialdemokratiet anbefaler fortsat dette beslutningsforslag og håber på tilslutning til glæde for børnefamilierne.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Som det er fremhævet af den tidligere ordfører, drejer det sig om en genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 148, som blev behandlet i maj måned 1986.

Ved førstebehandlingen af dette forslag erklærede den konservative ordfører, hr. Houe, sig enig i, at det kan være et stort problem at få syge børn passet, når begge forældre skal på arbejde, hvad jeg også gør her i dag. Børnepasningen under sygdom har i mange år optaget os. Spørgsmålet om forældres ret til frihed ved sygdom skal løses.

Det er dog stadig Det Konservative Folkepartis opfattelse, at løsningen på dette område bør henvises til forhandling mellem arbejdsmarkedets parter, og det bør således ikke være et lovgivningsspørgsmål.

Jeg må derfor på Det Konservative Folkepartis vegne afvise beslutningsforslaget. Problematikken er vi klar over, men løsningen foretrækker vi anderledes.

Hanne Severinsen (V):

Heller ikke i denne omgang kan Venstre støtte forslaget. Ikke fordi vi ikke mener, at